

2:a söndagen efter påsk

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Joh. 10:1–10.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags överskrift och predikoämne är *"Herren vår herde"*. Detta är en påskbekännelse om den ur graven uppståndne Jesus, som vill bli trodd och förkunnad just så. Det säger han i dagens evangelium med orden: *"Jag är den gode herden. En god herde giver sitt liv för fåren."* Allt tal om *"Herren vår herde"* går tillbaka på Jesu eftertryckliga och medvetna förkunnelse av sig själv som den i döden och uppståndelsen segerrike herden, som besegrat ulven, som traktat efter fårens liv. I sitt ställföreträdarskap, utropat och förkunnat i ordet: *"Jag giver mitt liv för fåren"*, i fårens ställe, fåren till godo, öppnar han porten till syndernas förlåtelse, liv och salighet, ja, *"Jag har kommit för att de skola hava liv och hava över nog"*. Vi är kallade till att *"vara hans egen, bliva och leva under honom i hans rike, såsom han är uppstånden ifrån döden, lever och regerar i evighet"*. (Luthers lilla katekes, förklaringen till 2:a trosartikeln) Den gode herden är den segerrika ställföreträdande tillfyllestgörelsen gode herde, som ur graven stigit in i uppståndelsens värld, varifrån han i detta nu talar till oss, och vartill han kallar hedniska syndare, *"illa medfarna och uppgivna"*. (Matt. 9:36)

Vår predikan i denna stund är inbegripen i dagens evangelium, när Jesus säger: *"Jag har och andra får, som icke höra till detta fårabus; också dem skall jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst"*. Utanför Israels folk väntar hedningarna, som också de skall tilltalas av Jesus och dras in i de heligas samfund, så att de i tro lyssnar på hans Ord, som gör Jesus till deras herde och dem till herdens får. Detta Ord hörs just nu, ty vår predikan talar Jesu Ord, drar in åhörarna i den ställföreträdande offerdödens välsignelse, i påskens uppståndelseliv utan dom, utan vreden, utan det onda samvetet. Så är Jesus den egentlige ämbetsförrättaren vid predikoämbetets förvaltning, dess *"minister primarius"*. När han sitter i sin härlighet på Faderns högra sida, är hans tron just hans predikstol, från vilken han dagligen och stundligen regerar sin kyrka, sin heliga hjord. Så ser vi, hur dagens evangelium är ett framåtsyftande

påskevangelium, vänt mot den kyrka, som efter påsk och himmelfärd församlas av det nyskapande, förlåtande, rättfärdiggörande *"Jag är den gode herden. En god herde giver sitt liv för fåren."* Denna predikan sammanfattar vi i budskapet, att

- I. **den gode herden är segerherren över synden, döden och djävulen,**
- II. **den gode herden kallar fåren genom Ordet och tron till sig,**
- III. **den gode herden kallar fåren från Treenighetens eviga rådslut.**

I. Den gode herden är segerherren över synden, döden och djävulen.

Hela vårt evangelium, hela den kristna tron, allt som kan framhämtas ur Ordet, har som bärande förutsättning, att livets stora, ja, enda problem är synden, är Guds dom över synden, att domen över oss måste hävas. Det är denna dom, som borttages från människosläktet i dess helhet, när den gode herden i sin död bryter onådens välde, förtrampar synden, avvänder vreden. I detta möter han just *"ulven"*, Satan, som förlorar makten att *"stjäla och slakta och förgöra"*, att föra ned i Gehenna, i evig samvetsångest, i rädsla för dödens hemskhet. Synd, död och djävul ligger under den uppståndnes fötter, när han träder ut ur graven, in i nådens uppståndelserike, fram till evangeliums himmelska och jordiska predikstol. Bara detta är den gode herdens herradöme. Om den gode herden blir en bild och ett uttryck för något annat, om ulven inte längre får plats i framställningen, om synden, döden och djävulen bleknar bort och ersätts med andra, mer smakliga, tidsanpassade och uppskattade formuleringar, ja, då är det inte längre den gode herdens röst, som vi hör.

II. Den gode herden kallar fåren genom Ordet och tron till sig.

Jesus säger i dag: *"De skola lyssna till min röst"*. Den förbindelse, som upprättas mellan herden och fåren, tycks ringa och obetydlig. Allt, som finns, är en röst,

som talar, en predikan, som hålls, ett evangelium, som utläggs, och därutöver en osynlig, andeverkad, av ingen fastställbar tro. Så ytterligt fördolt är nådens rike, så avvikande från alla förväntningar på den enda, heliga, allmänneliga och apostoliska kyrkans framträdande i världen. "Var det inte mer?" säger en besviknen åskådare. "Var det inte mer?" säger vi själva och frestas att söka något annat och mer påtagligt., Nej, det var inte mer, och det är mycket nog för tron att tro. Vi står här omvärvda av en andlig strid, av vardagens gråhet, av kroppens bräcklighet och bjuds så, just i denna situation, inte i någon annan, av Jesu röst i Ordet att tro, att vi i dopet iklänts hela påskens härlighet, att vi i dess heliga vatten insatts i den himmelske Kristus' härlighet, att vi är får, burna och omhuldade av den gode herden, av Israels Gud, av himmelens och jordens skapare. Att tro så är att tro det rätta undret, det rätta Ordet, att höra den gode herdens röst.

III. Den gode herden kallar fåren från Tre-enighetens eviga rådslut.

Det är i evangeliet hela tiden tal om att fårens tillhörighet till den gode herden vilar i herden och inte i fåren. "Jag känner mina får, och fåren känna mig" – de orden återför kallelsen, utväljandet, utkorelsen, till långt bortom predikosituationen, till före skapelsen. Kallelsen väljer fram ur Guds eviga djup, så att Jesus om de andra fåren, om de ännu okallade och

odöpta hedningarna, säger: "Jag har och andra får". Vi är hans, kallade "till att vara heliga och ostraffliga för rän världens grund var lagd" (Ef. 1:4), "enligt det beslut som han efter sitt behag hade fattat inom sig själv, om en ordning som i tidens fullbordan skulle komma till stånd". (Ef. 1:9 f.) Att tro så, att veta sig kallad utan egen förtjänst, att höra till herden för hans kallelses skull, är de rätta fårens tro, som redan i Gamla testamentet jublar och säger: "Han har gjort oss, och icke vi själva, till sitt folk och till får i sin hjord". (Ps. 100:3) Bara så är den gode herden verkligen herde i ordets fulla bemärkelse, den som säger: "I haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder". (Joh. 15:16)

Amen.